

Adorján Anna: Levél Gróf Esterházy Jánoshoz!

Krisztusban szeretett Jánosunk!

Tehozzád íródik ez a levél, de Te tudod jól, hogy a Mennyei Atyához is szól és azokhoz is, akik Rólatok szeretnének hallani. Vágyom háttérbe húzódni és a legkevesebbet mesélni magamról, de sajnos szükséges - a teljes megértés végett - önmagamról is írnom, és ezt most miattad teszem.

Mondandóm lényege most is, mint mindenkor: a hála, Jézus Krisztusban, a Szentlélek által.

Tudom, hogy ebben is segítesz nekem Jánosom, hogy papírra vethessem gondolataimat, emlékeimet, mindazt a jót, melyet általad kaptam a mennyei Atyától.

Köszönöm Neked ezt a kegyelmet is.

Emlékszel?

Dávid Zsuzsi festőművészt kerestem meg egyik évben, hogy mondjon véleményt az amatőr alkotásaimról. Többször is beszéltem Vele telefonon, Ő mesélt nekem először Rólad. Azelőtt még a nevedről sem hallottam. Ha megbocsájtasz nekem a hitetlen őszinteségemért, különlegesnek találtam az élettörténetedet, de nem gondoltam, hogy mi ketten Te és én bármikor is közelebbi kapcsolatba kerülhetünk majd egymással.

Neked és az Úrnak más volt erről a tervetek.

Zsuzsi minden beszélgetésünkkel felhozta a nevedet és Rólad igen sokat mesélt. Tudod, nekem maga a kapcsolat tűnt fel. A barátság, a szeretet, mely közted és Zsuzsi között él. Nem sikerült akkor még megfejtennem, mi okból "rajong" Érted ennyire ez a fiatal hölgy.

Most már tudom, Jézus az oka ennek.

Zsuzsinak önálló kiállításai születtek Rólad, János, és akvarelljei megelevenítették életed állomásait, szenvedéseidet Krisztusban. Még a szakdolgozatát is Rólad írta a teológia szakon, mely meg is jelent egy kis könyvben. Tavaly februárban vásároltam ezt meg.

Tervben volt, hogy majd elolvasom, de mégsem került a kezembe, hónapokig feküdt a polcon.

Ezt nagyon szégyellem és bánom, de hiszen azt is tudod Drága János, hogy akkoriban gróf Széchenyi Miklós püspök úrral voltam elfoglalva. A püspök úr személyének köszönhető, hogy felépülhetett az orosházi Jézus szíve templom, ahová személyes kötődésem van nekem és a férjemnek. Egy amatőr alkotó csoport tagjaként a templom 100. évfordulójára készülve azt a kedves felkérést kaptam, hogy fessek meg a püspök úr portréját.

Állandóan Róla olvastam, levéltárakkal leveleztem, az életét kutattam, hogy megismerhessem Őt Krisztus lelke által. Emiatt is volt akkoriban ez a gondolatom: János Te Zsuzsi Szentje vagy, az én Szentem pedig Miklós püspök úr. Nem is törekedtem feléd, Drága János, inkább arra vágytam, hogy úgy szeressem a püspök urat, mint Zsuzsi Téged, a Szentlélekben.

Tudod, addig nem mertem belekezdeni a portrérajzolásba, amíg nem találtam magam méltónak arra, hogy megörökíthessem a püspök úr személyét, hiszen vallom, csak akkor alkothatok hitelesen, ha barátságba kerülök a portréalannyal és én szívem mélyéből vágytam erre.

Azt hiszem, Csakis Krisztus Urunk által lehetséges ez, de feltétele mindennek a mély alázat és a szeretet, valamint az igazság utáni vágyakozás.

Egy nyári napon történt, amikor is a jelenlegi nagyvárad püspök ellátogatott Orosházára. Ő celebrálta az ünnepi szentmisét a 100. évforduló alkalmából, melyen mi is részt vettünk a férjemmel. Böcskei püspök Úr szentbeszédében gróf Széchenyi Miklós püspök urat méltatta. Ez idáig nem ismert, korabeli újságcikkekből is idézett. Miklós püspök úr személye igazán közel került hozzám és elhatároztam végre, hogy megkezdem a festő munkát a jövőbeli kiállításra. Igen, a szívem lángolt Krisztus iránt, eltelt hálával és a jövőt tervezgette. Az ünnepi szentmise végén egyszer csak váratlan dolog történt. Bemutatták és megáldották Miklós püspök úr portréját. Azt hittem, hogy ez egy ajándék, melyet a jelenlegi püspök hozott Nagyváradról az orosházi templom híveinek. Nos, ez nem így volt.

Az egyik alkotó társam készítette a képet. Megfestette a portrét, annak ellenére, hogy Ő más témában készült alkotni. Nem értettem mi történt, és hogyan történhetett ez, hiszen minden alkotónak előre egyeztetett, egyedi témája volt, éppen amiatt, hogy később ebből ne legyen kellemetlenség.

Hazatérve a lélekemelő ünnepi szentmiséről, egy lelki harc kezdődött bennem. Két oldal, kétféle lelkiületű hang küzdött egymással. Az egyik felháborodott és elégtételt kívánt, a másik csendre intett és békét vágyott. Órákon át zajlott ez a háború, amely végül egy tudatos akarati egyezséggel zárult bennem.

Így szóltam az Úrhoz:

Mennyei Atyám! Tudod jól, hogy férjemmel együtt készülünk belépni a világi Kármelbe. Nagyon vágyunk arra, hogy a karmelita lelakiség szerint éljünk Tebenned Atyánk. Karmelitaként nem mehetek a veszekedés irányába! (Győzködtem önmagamamat.) Nos, nem könnyű ez, de átadom most ezt Neked, Uram, ezt az egész sértettséget, fájdalmamat. Anélkül, hogy bárkinek is elmondanám. És várok, megengedem, hogy Te tégy igazságot! Legyen, ahogyan Te akarod! Nem bántok senkit, de tudd, hogy ez a történés végtelenül fáj nekem és ezt a lépést nagyon nehéz megtennem. Kérlek, tedd ezt meg Te bennem, Jézus, mert én erre képtelen vagyok.

Se éjjelem, se nappalom nem telt el úgy, hogy ez a történet elő ne bújt volna bensőmben. Szomorúság és keserű harag dúlt bennem. Újra és újra, percről percre rá kellett bíznom magam az Úrra és kérnem kellett Őt, adjon erőt ahhoz, hogy ne bánthassak szavaimmal senkit, hogy ne tegyek semmi rosszat. Így is történt. Nem vontam felelősségre senkit, de a négy fal közt bizony haragudtam és bosszúsan panaszkodtam a férjemnek és Neked Mennyei Atyám.

Heteken át zajlott ez a gyötrelem és alig-alig enyhültek sebeim.

Egyik napon ez megváltozott egy pillanat alatt.

Dávid Zsuzsi hívott fel és arra kért, hogy a szeptemberi zárándoklatra rajzoljam meg a portrédat drága János. Te is tudod, mit éreztem, mit gondoltam ekkor.

Az Úr nemcsak megvigasztalt, de ajándékot is készítgetett, melyet még akkor nem is sejtettem, milyen gyönyörű lesz majd. Mindez általad érkezett János. Szívem első gondolata ez volt: köszönöm Uram! Második pedig, hogy: ha nem is sikerül betegségem miatt megrajzolnom a portrédát Jánosom, és Alsóbodokra sem jutok el a kiállításra, az sem baj, mert nekem a legnagyobb ajándék Isten gondviselő szeretete, mely tapasztalattá vált a valóságban, és az Úr maga többet ér minden földi jónál.

Nagyon boldog voltam, mert újból lett célom és vágyam Krisztusban.

Rövidesen el is kezdtem szokásos felkészülésemet. Zsuzsi elküldte nekem a Rólad szóló filmet, melyet hamar végig is néztem, talán kétszer vagy háromszor is, mert hiszen tudod jól, mennyire megrendültem. Sokat sírtam János miattad. Lehorgonyoztam Nálad, állandóan Rád gondoltam.

Ki vagy Te János, hogy így rá tudtad bízni magad az Úr Jézusra és milyen mély kapcsolat fűz Téged az Úrhoz, ha ezt az életet el tudtad fogadni a maga kereszttjével?

Éjjel-nappal Nálad időztem és gyakran könnyeztem, hiszen általad ismét megtértem a Teremtőnkhez. Az online imacsoport látta rajtam mindezt és kérték, meséljek Rólad. Felkészülésként ekkor olvastam el Zsuzsi dolgozatát, amely még inkább közelebb vitt Hozzád és ahhoz a titokhoz, mely még mindig megfejtésre várt bennem: hogyan János? Hogyan tudtad rábízni magad Jézusra?

Férjemmel leginkább arról elméltünk, lehetőséged lett volna, hogy megszöktessenek a börtönből, de Te nemet mondtál rá! Azt fejtegettük egymás közt, hogyan tudtál meghozni egy ilyen döntést és hogyan választhattad a nehezebb utat?

Mikor már kellőképpen közel éreztem magamat Hozzád és élettörténetedet részletesebben is megismertem, nekifogtam az egy hetes portrérajzolásnak. Ahogyan bújt elő az őszinte, tiszta szívű tekinteted a papírlapból, úgy szaporodtak a könnyeim. Egyszerre voltam Veled, János és Jézussal. Életem kereszttjének minden fájdalma értelmet nyert. Egy hetet töltöttünk együtt és mindkettőnk szenvedése Krisztusban találkozott.

Eggyé váltunk Krisztusban. Dicsértél, biztattál, vigasztaltál és reményteljes percek nyújtottál nekem.

Megmutattad, hogy a számos agykoponya műtétem során hol volt az én Jézusom és miként cselekedett bennem, általam és szeretteim által.

De mindez a Te mennyei szereteted gyümölcse volt, én senki és semmi voltam ebben a történetben, Te és az Úr voltatok a főszereplők.

Nagyon intenzív volt ez az egy hét, amíg rajzoltalak. "Beszélgettünk" az ellenségszeretetről, a testi fájdalomról, a magányról és az elhagyatottságról, a hűségről, a türelemről, összegezve így mondhatom, az erényekről és az igazságról és mindezt Krisztusban éltük át.

Választ kaptam a nagy kérdésre: miként, hogyan bíztad rá magad az Úrra? - és a válasz - csak úgy, mint az én életem kérdéseire is a válasz egy személy: Jézus Krisztus.

Pár nap múlva az online imacsoportnak megtartottam a Rólad szóló előadást. Megrendülten hallgatták, és ha szabad így fogalmaznom, Ők is rajongásig beléd szerettek, ahogyan én és Zsuzsi is. Megismertelek János és azóta semmi nem ugyanolyan, mint azelőtt volt, hála Istennek!

Nem tudok erről a belső barátságról bővebben vagy mélyebben írni, hiszen olyan titokzatos helyen és dimenzióban történik a lélek legmélyén, hogy az szinte szavakkal leírhatatlan, csakúgy, mint az együttlét Jézussal az Oltáriszentség magunkhoz vétele során.

Úgy gondolom, hogy Rólad nem lehet hallgatni, Rólad mindenkinek tudnia kell, csakúgy, mint Krisztusról. Ehhez a küldetésemhez tartom magam a mai napig, nem történhet másképp, mindenkinek mesélek Rólad, amikor csak tehetem.

A szeptemberi zarándoklat előtti napon nagyon rosszul voltam. Úgy tűnt tudod, hogy nem sikerül elutaznunk Hozzád, de teljes szívemből vágytam oda és kértelek Téged, járj közben Értünk az Úrnál, hadd mehessünk el Alsóbodokra. Másnapra jól lettem és elindultunk az én drága férjemmel.

Óh, mennyi ajándékot kaptunk tőled Atyám, János által, azóta sem győzöm megköszönni. Jézus jelenléte szinte tapintható volt az emberi találkozásokban ott Alsóbodokon. Zsuzsi és József Atya barátsága, mely a mai napig elkísér bennünket; a filmvetítés, beszélgetések azokkal, akik szintén beléd szerettek Drága János; a fáklyás keresztút, mely során szenvedésed által Krisztusban újjászülethettünk; a kétnyelvű szentmise a kápolnában; a szabadtéri ünnepi szentmise; a múzeum, ahol személyes tárgyaiddal találkozhattunk Veled. És a sírhelyed! Micsoda kegyelmek Atyám.

Olyan türelmetlenül vártam, hogy eljuthassunk végre a sírodhoz drága János.

Amikor megérkeztünk Alsóbodokra, én már egyenesen odamentem volna, de még le kellett pihennem. Azután a szentmise végén a kápolnából rögvest Hozzád siettem volna, de még akkor sem mehettem.

Következett az esti fáklyás keresztút, melyet a Te krisztusi szenvedésed átélésével imádkoztunk végig, hála Molnár Imrének, hogy így szervezte kitűnő érzékkel a programot, mert csak a Keresztút végén érhettem fel Hozzád, a sírodhoz. Ez így volt a legtökéletesebb, ahogyan történt.

Aznap éjjel, az ágyamban virrasztva döbbsentem rá, hogy mi az üzeneted számomra János, Jézus Krisztus lelke által.

Az, hogy a feltámadásod fényében szemléljem az életedet, szenvedésedet, csakúgy, mint Krisztus szenvedését is és a sajátomat is.

Én gyakran leragadok a szenvedésnél. Ott maradok, mint az emmauszi tanítványok...

Viszont a feltámadás fényében kell ránézni minden földi dologra. és ez volt a személyes üzeneted számomra János.

Egy kivételes ajándék volt ez Tőled. Tudtam én erről az igazságról, de valahogyan nem vált számomra ez idáig tapasztalattá, valósággá, pedig a húsvét misztériumában ezt évről évre átéljük. Ettől fogva már a feltámadt Krisztus és a feltámadt János élt

velem és bennem és ezután a saját feltámadásom reményének fényében igyekszem ránézni mindenre.

Az alsóboldoki történetünk körbeért, teljessé vált, legalábbis én így gondoltam, így hittem, de Te János még ajándékokat tartogattál számunkra.

Másnap megkért Molnár Imre, hogy meséljek Rólad, János, és a mi barátságunkról, egy tanúságtételben. Nagyon bátoritanul mondtam igent, de bíztam a Szentlélekben, hogy átsegít majd ezen a kisebb szereplésen, beszéden. Miattad, Érted szerettem volna mindenképpen vállalni a tanúságtételt.

A férjemmel együtt tudtuk, hogy a rendezvényen jelen lesz Csókay András főorvos úr is, aki engem operált, és éveken keresztül segített bennünket a kereszthordozásban szakmai tudásával és krisztusi szeretetével.

Számos közös kalandot éltünk át az Úrban. Nagyon vártuk a Vele való találkozást is, hiszen a kórházon kívül még sohasem találkoztunk.

Aznap dél körül felgyorsultak az események. A rendezvény szervezése közben Molnár Imre folyamatosan tájékoztatta Zsuzsit, hogyan következnek a programok, de az még nem látszott, mikor fogom én elmondani a tanúságtételemet.

Szóltak, hogy menjünk el ebédelni, mert később nem lesz rá lehetőségünk, ezért mi így tettünk. (Utólag már azt gondolom, hogy az Úr formálta így az eseményeket.)

Nagyon izgultam, mert közben kiderült számomra, hogy több száz Zarándok előtt kell szólnom Rólad János és nem is a kis rendezvény teremben, hanem a nagy szabadtéri oltár előtt.

Nem is bírtam túl sokat enni és folyamatosan azon aggódtam, nem késünk-e el és azon, hogy mit is mondjak én majd ott, meghallom-e majd a Szentlélek hangját olyan benső izgalomban, amely bennem körbe-körbe járkált.

Ebéd után a szabadtéri oltárhoz siettünk, ahol megtudtam, hogy Csókay doktor tanúságtétele előtt fogok felszólalni és azt is észrevettem, hogy Ő már megérkezett. Tudatosult bennem, hogy tanúja lesz a tanúságtételemnak, emiatt remegett mindenem,

annyira izgultam. A főorvos úr nem vett észre bennünket, amikor leültünk a férjemmel a zarándokok közé, pedig néhány méterre voltunk egymástól. Ő éppen jegyzetelt, lefelé nézett. Molnár Imre a nevemen szólított és kérte, hogy fáradjak a mikrofonhoz. A szívem úgy vert, azt hittem kiesik a mellkasomból. Főorvos úr felnézett a nevem hallatán és úgy megörült, majdnem leesett a székről. Igen. Bizony az Úr tudta! Hosszú évek óta erre a pillanatra vártunk az én Drága férjemmel. Arra vágytunk, hogy végre egy ilyen ajándékot adhassunk a doktor úrnak, hogy engem jobb egészségben láthat. Istenem, hét éve vártunk erre az alkalomra. Ezt az ajándékot álomban sem hittem volna, hogy valóban átadhatjuk és átélhetjük a legtökéletesebb időzítéssel. A főorvos Ur... mi azt hisszük a férjemmel, hogy sokat gyötrődött az én betegségem miatt, hiszen oly sok komplikáció adódott nálam, mely váratlan és kiszámíthatatlan volt és úgy gondoljuk, bántotta Őt ez, talán önmagát hibáztatta, de mi hálásak vagyunk Neki és tudjuk, hogy Ő mindig a legjobbat akarta és tette is Értünk, bizony semmi kétség.

Abban az egy-két másodpercben, amíg kiértem a mikrofonhoz, eldöntöttem magamban, hogy ezt a gyönyörű örömteli pillanatot a jelenben teljes mélységében megélem és elcsomagolom magamnak.

Amikor felértem a pódiumra és visszanéztem a férjemre, az operáló orvosomra, a zarándokokra, akik mindannyian Jánosért és Krisztusért vannak ott velem együtt. Végtelen öröm járt át.

Majd a tekintetem tovább siklott és a kápolna tűnt fel a távolban és János sírja.

Nem tudom szavakba önteni ezt a boldogságot.

A Szentlélek szelíden vezetett, amíg beszéltem és még egy személyes üzenetet is elmondhattam nyilvánosan a főorvos úrnak. Megköszöntem, hogy segített rajtam, és a Zarándokok megtapsolták. Erre sem számítottam, de jobban örültünk ennek a férjemmel, mint maga a főorvos úr, hiszen Ő olyan szerény és visszafogott, nem szereti, ha dicsérik.

A tanúságtétel végén a főorvos úr is tanúságot tett a zarándokoknak és láthatóan meg volt hatódva a váratlan meglepetés miatt, hogy velünk találkozhatott.

Nem könnyű ezt átadnom, mit éltünk át, hiszen csak mi ketten a férjemmel, illetve a Mennyei Atya tudjuk, mi történt akkor éppen.

Én hosszú évek alatt elvesztettem a méltóságomat. Mentőtisztként én gyógyítottam az Úr által, de betegként elveszett az emberi tartásom. Összetörtem és megváltoztam. Aki beteg, az tudja miről beszélek, elvesz az egészséges magabiztossága a személynek és olyannyira bátortalannál válik, hogy fél emberek közé menni, vagy ott megszólalni.

Ez a sérülés gyógyult meg bennem ezekben a percekben, amikor ott álltam a mikrofonnál és mosolyogva tanúságot tettem. Jézus - János által - visszaadta az emberi méltóságomat, de nem úgy, ahogyan a világ adja, hanem úgy, ahogyan csak Ő adhatja azt vissza. Ha szabad így fogalmaznom, újjáteremtett és mindez ajándék Jánostól Krisztus által.

Tudtam, hogy mindazt a jót, melyet kaptam, a feltámadt Jánostól kaptam Krisztus által. Hálám örökké tart az Úrban és a férjem öröme egy az enyémmel. Azt hiszem, minden azzal kezdődött, hogy megengedtem az Úrnak, hogy Ő cselekedjen az életemben. Akkor, amikor megfestették helyettem a portrét, és bántást éltem át, akkor kellett résen lennem és átengednem az Úrnak az akaratomat. De ez is csak Ő általa történhetett meg.

Molnár Imre kérdezte tőlem: hogyan lehetünk barátai gróf Esterházy Jánosnak?

Nos, azt hiszem, hogy az én esetemben semmi nem az én erőfeszítésemen múlt. Bennem csupán megszületett a vágy János iránt. Vágytam Őt megismerni. De Ő lett a barátom, Ő kezdeményezett és a csodát is Ő tette a Szent Lélek által. János az életén keresztül a mai napon is szól hozzánk és arra hív minket, hogy kövessük Krisztust.

A Róla szóló triptichon és a testvéreivel való levelezések, azok, akik a filmben is tanúságot tesznek János tetteiről, mind segítenek nekünk.

János tettei által követte Jézust és hordozta Őt, bizony példát mutatott nekünk, elénk élte a Krisztust követő lelkületet.

A férjemmel együtt Krisztusban nagyon szeretjük Őt, és hálásak vagyunk Neki. Ő számunkra Szent ember. Szólhatunk Hozzá, és Ő is szól hozzánk, de azt hiszem, Ő kezdeményez, ahogyan Isten is, Ő előbb szeret minket, Jézus Krisztus által.

Köszönjük Neked Drága János, hogy vállaltad értünk a kereszted!

Köszönjük Neked Drága János, hogy részt vállalsz megtérésünkben!

Ámen